

El meu costat dona s'empipa quan rep homenatges un sol dia a l'any (el 8 de març), mentre el meu costat home n'està tip i fart, de rebre'n (els altres 364 dies de l'any). Potser sí que encara cal aquesta efemèride, com el dolor recent d'una antiga cicatriu. Perquè vivim en una societat masclista: matrimoni (tenir cura de la llar) *versus* patrimoni (el domini dels béns).

El marit té una casa, un cotxe i una dona que agafa el cognom del seu home. Ell exigeix que es netegi cada dia la casa. Porta el cotxe al taller cada cop que s'espatlla. La dona, ésser polivalent, és l'encarregada de tenir cura de la casa, dels fills, de les compres i del bon humor del marit. Un marit que, sovint, no recorda que ha de cuidar la seva dona.

El meu costat dona no ha vist mai que el marit escridassés el seu cotxe, ni que l'amenacés, ni que l'agredís. Ella no sempre és tractada amb el mateix respecte. Ell oblida que marit i muller no són parents sinó amants. O ho haurien de ser.

Dins l'Església Catòlica, els homes tenen accés als set sacraments. Fins i tot poden ser ordenats capellans i, més endavant, obtenir dispensa del ministeri i casar-se. Tota la jerarquia de la més antiga institució del món és dels homes. ¿Què se'n faria, de l'Església i dels homes, si no fos per les dones?

Les dones, considerades per la teologia vaticana un ésser naturalment inferior, només tenen accés a set sacraments. No poden rebre l'ordenació sacerdotal, tot i "obtenir" de Jesús l'úter que el va engendrar; el seguiment de Joana, de Susanna i de la mare dels fills de Zebedeu; la defensa de la dona adúltera; el perdó a la samaritana, la primera apòstola; l'amistat amb Magdalena, la primera persona que el va veure ressuscitar.

Al meu costat dona li fa basarda la violència domèstica; l'imbècil que diu bajanades quan passa una noia pel seu costat; el pare que assetja la seva filla i la llença a les urpes de la prostitució; el patró que exigeix favors sexuals de la treballadora que està al servei, i el marit que aixeca la mà per profanar l'ésser que ha donat a llum els seus fills.

Davant de la televisió o d'un quiosc, el meu costat dona s'esgarrija: ella és l'estúpida, la idiota que remena el cul a l'escenari, que es banya en una banyera plena d'escuma, que s'exposa a la casa dels BROTHERS, que s'associa a la publicitat de cerveses i cotxes, com si fos un producte de consumició més.

El meu costat dona intenta resistir-se a l'implacable joc de deconstrucció de la feminitat: tortura del cos als gimnasos; anorèxia per tal de mantenir-se esvelta; vergonya dels "mitxelins" i les "cartutxeres", de les arrugues i de la vellesa; entrega al bisturí que amotlla la carn segons els gustos de la clientela de la carnisseria virtual; la silicona que boteix diferents parts del cos. I, per acabar-ho d'adobar, és callar fins que hi hagi al mercat un xip transmissor automàtic de cultura i intel·ligència que pugui empeltar-se dins el cervell. És empassar-se antidepressius per mirar de tapar el forat de l'esperit, la manca de sentit, d'idees i d'utopies.

El meu costat dona s'esforça per desempallegar-se del model emancipador que adopta, com a paradigma, el meu costat home. Seré ella si goso no voler ser com ell. Una sirena de mars mai navegats fins ara, rumb al continent femení, on les relacions de gènere seran de solidària alteritat, ja que el que és diferent no es farà pas divergent. Allò que és tan sols ateny la plenitud quan interactua amb el seu contrari. Com passa en qualsevol amor de veritat. □